

Sygn. akt VII W 3/15 Dnia 16.09.2015r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział VII Karny

w składzie:

Przewodniczący –SSR Monika Cieszkowska

Protokolant - Anna Sobańska

przy udziale oskarżyciela N. M.

po rozpoznaniu dnia 25.02.2015r., 22.04.2015r., 24.06.2015r., 16.09.2015r.

sprawy z oskarżenia KP- S.-Ś. w S.

przeciwko L. K.

synowi J. i H. z domu K.

urodzonemu w dniu (...) w D.

obwinionemu o to, że:

w dniu 24 grudnia 2014 około godziny 02:00 w S. na drodze publicznej ul. (...) kierował samochodem M. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu I wynik godz. 02:25 – 0,18 mg/l, II wynik 02:36 – 0,20 mg/l, III wynik o godz. 02:50 0,16 mg/l w wydychanym powietrzu

to jest o czyn z art. 87§1 kw

- I. uznaje obwinionego L. K. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za wykroczenie to na podstawie art. 87§1 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;
- II. na podstawie art. 87§3 kw orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 12 (dwunastu) miesięcy, na poczet którego na podstawie art. 29§4 kw zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 grudnia 2014r.;
- III. na podstawie art. 119 kpsw zwalnia obwinionego od uiszczania na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt VII W 3/15

UZASADNIENIE

W dniu 24 grudnia 2014 r. L. K. po uprzednim spożyciu alkoholu, około godziny 2.50 w S. na ul. (...) na wysokości nr 13 prowadził samochód marki M. o nr rej. (...), będący lawetą . Kierujący przewoził inny pojazd oraz pasażerów M. H. i E. H., z którymi wyjechał z K. około godz. 23.30. W czasie jazdy L. K. nie spożywał alkoholu.

Pojazd kierowany przez L. K. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji: M. C., P. D. oraz R. N..

L. K. poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy użyciu urządzenia A. – B. ze wskazaniem koloru czerwonego , następnie A. z wynikiem 0,25 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu. Z kierującym udano się do Miejskiej Izby Wyrtrzeźwień, gdzie wykonano badania Alkometrem A2.0 o numerze fabrycznym 387/94. Badanie – przeprowadzone o godzinie 02.25 – wykazało zawartość 0,18 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie przeprowadzono kolejne badanie, które wykazało o godzinie 02.36 – zawartość 0,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i o godz. 2.50- 0,16 mg/l.

L. K. zatrzymano dokument prawa jazdy.

Dowód: - notatka urzędowa – k. 3-4;

- zeznania M. C. – k. 14, k.76-77; M. H. k. 13 i E. H. k. 14 z akt II Ko 617/15

- częściowo wyjaśnienia obwinionego L. K. – k.16, 39 ;

- protokół badania – k. 5, 6 ;

W dacie zdarzenia urządzenie pomiarowe Alkometr A2.0 o numerze fabrycznym 387/94 posiadało aktualne świadectwo wzorcowania. Uzyskane wyniki badania nie były możliwe przy spożyciu wódki w ilości 25 gram około godz. 23.00, ani przy spożyciu alkoholu w postaci piwa i takiej ilości wódki. Badanie A. jest zbyt mało precyzyjne w stosunku do wartości wyznaczonych urządzeniem opartym o pomiar w podczerwieni, jakim jest Alkometr.

Dowód : - świadectwo wzorcowania k.11

- opinia biegłego toksykologa k. 50-53

Obwiniony L. K. ma 57 lat, jest żonaty , posiada jedno dziecko na utrzymaniu, żona jest zarejestrowana jako bezrobotna bez prawa do zasiłku. Obwiniony jest zarejestrowany jako bezrobotny w PUP, pobiera zasiłek. W ostatnim miejscu zatrudnienia posiadał pozytywną opinię.

Obwiniony był uprzednio karany za wykroczenia w ruchu drogowym, nie był karany za przestępstwa . Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Dowód : - wyjaśnienia L. K. – k. 38;

- informacja z ewidencji kierowców k. 15;

- karta karna k. 21

- opinia pracodawcy k. 37

- zaświadczenia z PUP k. 29-31

W toku czynności wyjaśniających L. K. przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i wniósł o skazanie go za zarzucone mu wykroczenie bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 500 zł oraz orzeczenie wobec niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy . Jednocześnie obwiniony podnosił, iż dowiedział się o chorobie żony i wypił pół piwa oraz 0,25 mg wódki. Podnosił też, że jest jedynym żywicielem rodziny , a prawo jazdy jest mu niezbędne do pracy.

Wyjaśnienia obwinionego nie mogą być uznane za wiarygodne w całości. Sąd dał wiarę L. K. co do potwierdzenia faktu spożywania przez niego alkoholu przed prowadzeniem pojazdu , a także co do jego sytuacji osobistej i majątkowej. Nie są jednak wiarygodne twierdzenia obwinionego co do czasu i ilości spożywanego alkoholu, albowiem nie korespondują one z wynikami przeprowadzonych u L. K. badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Zgodnie z

opinią biegłego toksykologa zawartość alkoholu ujawniona u obwinionego, przy uwzględnieniu standardowych współczynników eliminacji wyklucza wersję obwinionego co do czasu i ilości spożywanego alkoholu.

Wobec powyższego na sprawstwo obwinionego w zakresie zarzucanego mu wykroczenia wskazują wyjaśnienia obwinionego w zakresie, w jakim potwierdził on, że przed rozpoczęciem jazdy spożywał alkohol, zeznania funkcjonariusza Policji M. C., a także treść notatki urzędowej i protokoły badania stanu trzeźwości.

Zeznania M. C. Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne, albowiem są one szczegółowe, logiczne. Na taką ocenę nie wpływa ujemnie fakt, iż na rozprawie świadek początkowo nie kojarzył osoby obwinionego, bowiem jest to uzasadnione upływem czasu i wielością podejmowanych interwencji. Wskazać należy, iż funkcjonariusz ten jest osobą całkowicie bezstronną, a jego kontakt z obwinionym i udział w postępowaniu wiązał się wyłącznie z wykonywaniem rutynowych czynności służbowych. M. C. po odczytaniu zeznań złożonych w postępowaniu wyjaśniającym i okazaniu notatki potwierdził treść sporządzonej w dniu zdarzenia notatki, a także złożonych uprzednio zeznań.

Podobnie, jako w pełni wiarygodne, Sąd ocenił zeznania E. i M. H., albowiem ich wypowiedzi korespondowały ze sobą, były szczegółowe i obiektywne. Świadkowie są osobami obcymi dla obwinionego, nie mieli więc żadnego interesu w przedstawianiu faktów w odmienny sposób, niż miały one miejsce w rzeczywistości. Z zeznań wskazanych osób wynika, że zawartość alkoholu ujawniona w organizmie obwinionego w toku interwencji wynikała ze spożycia alkoholu przed rozpoczęciem jazdy, albowiem w trakcie przejazdu z K. do S. obwiniony nie spożywał alkoholu.

Nie budzą też wątpliwości Sądu wszystkie powołane na wstępie dowody z dokumentów, gdyż są one jasne i pełne, zostały wystawione przez uprawnione organy. Użyte w toku kontroli urządzenie posiadało aktualne świadectwo wzorcowania, zgodnie z którym błąd pomiaru przy wskazaniach zawartości alkoholu stwierdzonej u obwinionego nie wpływał znacząco na wynik badania. Opinia biegłego toksykologa została wydana przez fachowca dysponującego specjalistyczną wiedzą, jest ona pełna i jasna, odpowiada na wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia kwestie, wobec czego Sąd ocenia ją jako w pełni wiarygodną. Treść opinii wskazuje, że obwiniony przy uwzględnieniu rachunku retrospektywnego mógł być w stanie nietrzeźwości w chwili wyjazdu z K., jednak ta okoliczność nie była objęta zarzutem wniosku o ukaranie. Przede wszystkim jednak biegły przyjął jako czas wyjazdu godzinę około 23.00, podczas gdy świadkowie wskazywali, że nastąpiło to przed północą, około 23.30.

Kierując się zaprezentowaną oceną dowodów Sąd uznał sprawstwo i winę obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu za udowodnione. W dniu 24 grudnia 2014 r. około godziny 02.00 w S. L. K. prowadził pojazd marki M. o nr rej. (...) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, tj. mając w wydychanym powietrzu co najmniej 0,20 mg/l alkoholu.

Zachowaniem swoim obwiniony umyślnie w sposób zawiniony wyczerpał ustawowe znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 87 § 1 kw. Zgodnie z treścią art. 6§1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Znaczna zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu stwierdzona u obwinionego wskazuje, że ilość spożytego uprzednio alkoholu nie była mała, czego wszak obwiniony musiał być świadomy. Tym samym nakładało to na niego obowiązek powstrzymania się od kierowania pojazdem mechanicznym do czasu ustąpienia jakiegokolwiek wpływu alkoholu na jego organizm, co nie nastąpiło. Stwierdzony w chwili kontroli drogowej poziom alkoholu w wydychanym przez L. K. powietrzu stanowi stan po użyciu alkoholu w rozumieniu art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Stan ten zachodzi bowiem, gdy obecność alkoholu w wydychanym powietrzu wynosi od 0,10 do 0,25 mg/ dm³.

Zachowanie obwinionego było bezprawne i zawinione, albowiem w realiach niniejszej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność karną czynu lub winę sprawcy.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu obwinionego, który jest wysoki, a także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Sąd wziął pod uwagę wysoki stopień zawartości alkoholu w wydychanym przez obwinionego powietrzu i wpływ tego stanu na jego zdolności psychomotoryczne, a tym samym stopień zagrożenia, jaki obecność obwinionego na drodze niesła dla innych uczestników ruchu, przede

wszystkim przewożonych pasażerów. Stopień społecznej szkodliwości analizowanego czynu dodatkowo obostrza fakt popełnienia wykroczenia w trakcie trasy między oddalonymi miejscowościami. Sąd uwzględnił również sytuację rodzinną i majątkową obwinionego. Za okoliczność łagodzącą Sąd przyjął niekaralność L. K. za przestępstwa, zaś za obciążającą karalność za wykroczenia podobne. Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze ponadto nagminność wykroczeń w ruchu drogowym na terenie miasta S.. Mając na uwadze przedstawione przesłanki Sąd uznał za adekwatną karę grzywny w wysokości 500 zł. Zdaniem Sądu tak ukształtowana kara w pełni osiągnie swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego, przede wszystkim z uwagi na wystarczającą dolegliwość wynikającą z aktualnej sytuacji majątkowej obwinionego, uwzględnia też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Konsekwencją przypisania obwinionemu czynu z art. 87 § 1 kw jest obligatoryjne orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Ustalając rozmiary tego zakazu, Sąd uwzględnił wskazywany powyżej stan zawartości alkoholu w organizmie obwinionego, czas i miejsce czynu, rozmiar pokonanej drogi jako kierującego pojazdem. Okoliczności niniejsze przemawiały w ocenie Sądu za orzeczeniem wobec L. K. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze roku, na poczet którego w myśl art.29§4 kw należało zaliczyć okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24.12.2014r. Wyeliminowanie obwinionego na ten okres z ruchu drogowego jest nieodzowne dla zapewnienia bezpieczeństwa innym uczestnikom drogi, a przede wszystkim dla wykształcenia w obwinionym właściwych postaw i odpowiedzialności za własne czyny. Rozstrzygnięcie takie nie może być uznane za zbyt surowe, skoro art.87§3 kw stanowi, iż w razie popełnienia wykroczenia określonego w art.87§1 kw orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów, który zgodnie z treścią art.29§1 kw wymierzany jest na okres od 6 miesięcy do 3 lat. O ile wysokość osiąganych przez obwinionego dochodów, konieczność łożenia na utrzymanie rodziny uzasadnia wymierzenie niskiej kary grzywny, o tyle brak przesłanek pozwalających na orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na krótszy okres, niż wskazany w punkcie II części dyspozytywnej wyroku. Zachowanie obwinionego, który w stanie, w jakim prowadzenie pojazdu jest zabronione, przewoził na lawecie inny pojazd, a w kabinie swojego pojazdu pasażerów, dyskwalifikuje go jako uczestnika ruchu drogowego w zakresie wszystkich posiadanych przez niego kategorii prawa jazdy. Wnioskowane przez obwinionego i obrońcę orzekanie środka karnego tylko co do niektórych kategorii prawa jazdy oznaczałoby całkowitą pozorność takiego rozstrzygnięcia, skoro obwiniony nadal mógłby być aktywnym uczestnikiem ruchu drogowego. Należy mieć też na uwadze, że czyn obwinionego w przedmiotowej sprawie został popełniony w zakresie uprawnień obwinionego do kierowania pojazdami wykraczających poza kategorię B.

Na podstawie art. 119 kpsw, art. 118 § 1 i 3 kpsw w związku z art. 624 §1 kpk Sąd zwolnił obwinionego od uiszczania kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa. L. K. nie osiąga wysokich dochodów, ma na utrzymaniu dziecko i żonę, więc w obliczu orzeczonej kary grzywny, poniesienie dodatkowo kosztów postępowania stanowiłoby dla obwinionego nadmierne obciążenie finansowe.